KIM HOJON

PODIVUHODNÁ VEČERKA

HOST

Korejský feel-good bestseller
o samoobsluze pro každou unavenou duši

Automatizovaná analýza textů nebo dat ve smyslu čl. 4 směrnice 2019/790/EU je bez souhlasu nositele práv zakázána.

The Second Chance Convenience Store
Copyright © 2021, Kim Ho-Yeon

Korean edition was originally published by Namu Bench, Korea.
This Czech language edition was published by Host in 2026 by arrangement with Namu Bench through KL Management, Seoul Korea.

All rights reserved
Cover illustration © Banzisu
Translation © Štěpánka Horáková, 2026
Czech edition © Host — vydavatelství, s. r. o., 2026
(elektronické vydání)
ISBN 978-80-275-3193-6 (PDF)
ISBN 978-80-275-3194-3 (ePUB)
ISBN 978-80-275-3195-0 (MobiPocket)

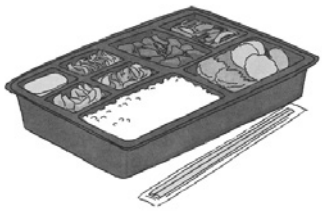

OBĚDOVÁ KRABIČKA „KRÁLOVSKÁ HOSTINA“

Ve chvíli, kdy paní Jongsuk Jom zjistila, že nemá v tašce své látkové pouzdro, se vlak blížil k Pjongtcheku. Problém byl, že si vůbec neuvědomovala, kde by ho mohla vytrousit. Slábnoucí paměť ji znepokojovala víc než samotná ztráta pouzdra. Zatímco si zoufale zkoušela vybavit zpětný chod svého počínání, vyrazil jí na čele studený pot.

Až do okamžiku, kdy si na Soulském nádraží koupila lístek na rychlovlak KTX do Pjongtcheku, pouzdro určitě měla. Jen tak si totiž mohla vytáhnout platební kartu z peněženky, kterou v něm měla uloženou. Pak si sedla před televizi ve vstupní hale a asi třicet minut si krátila čekání na vlak sledováním čtyřiadvacetihodinového zpravodajského kanálu. Poté nastoupila, položila

si tašku na klín, objala ji a chviličku si zdřímla. Když se probudila, nic se nezměnilo. Až před chvílí, když tašku otevřela, aby si vytáhla mobil, s leknutím zjistila, že v ní pouzdro není. Krve by se v ní nedořezal. Měla v něm peněženku, vkladní knížku, diář a další pro ni velmi důležité věci.

Mozkové závity paní Jom se roztočily rychlostí, která si nezadala s vlakem, v němž právě seděla. Snažila se převinout vzpomínky zpět, jako by snad mohla vrátit krajinu, která jí rychle mizela za oknem vlaku. Ponořená do svých myšlenek si cosi mumlala a podupávala nohou, až si muž ve středním věku sedící vedle nervózně odkašlal.

Ze zahloubání ji však nevytrhlo mužovo zakašlání, ale vyzvánění mobilu uvnitř tašky. Byla to písnička od Abby, jejíž název si nemohla vybavit. Byla to „Chiquitita"? Nebo „Dancing Queen"? Ach jo, Čunhi, zdá se, že tvoje babička už začíná být opravdu sklerotická.

Teprve když třesoucíma se rukama mobil z tašky vyndala, vzpomněla si, že to je „Thank You for the Music". Současně si všimla, že jí volá neznámé číslo s předvolbou 02. Zhluboka se nadechla a hovor přijala.

„Haló?"

Nikdo neodpovídal. Jen podle hluku, který se ozýval ze sluchátka, se dalo tušit, že se volající nachází na nějakém veřejném místě.

„Kdo volá?"

„Jste... paní... Jongsuk Jom?"

Hlas volajícího byl hrubý a zastřený. Jako první zabručení medvěda, který právě vylezl z jeskyně po zimním spánku.

„Ano, jsem."

„Vaše… peněženka."

„Ano. Vy jste ji našel? Kde jste?"

„…v Soulu."

„A v Soulu kde? Na nádraží?"

„Ano. Na Soulském nádraží."

Paní Jom oddálila telefon od tváře, úlevně vydechla a odkašlala si.

„Moc děkuji, že jste ji našel. Jedu teď vlakem, ale vystoupím na příští stanici a obratem se vrátím. Mohl byste si ji zatím nechat u sebe nebo ji někde odevzdat? Odměnu za nalezení bych vám dala hned, jak přijedu."

„Budu tady… Nemám kam jít."

„Opravdu? Tak dobře. Kde se na nádraží potkáme?"

„Před večerkou GS… Jak se jde k vlakům, co jezdí na letiště."

„Děkuju. Pospíším si."

„To nemusíte."

„Dobře. Ještě jednou děkuju."

Když hovor ukončila, zmocnil se jí zvláštní pocit. Z neobratného stylu mluvy připomínajícího zvířecí zvuky usoudila, že volající je bezdomovec. Víc než cokoli jiného ji v tom utvrzovala slova *nemám kam jít* a fakt, že zřejmě neměl vlastní mobil, když volal z veřejného telefonu s předvolbou 02. Paní Jom se na okamžik nemohla ubránit nervozitě. Přestože říkal, že jí

peněženku vrátí, byla neklidná a obávala se, že bude klást další požadavky.

Avšak nezdálo se, že by jí muž, který projevil dobrou vůli nalezenou peněženku vrátit, a dokonce jí i sám zavolal, chtěl nějak ublížit. Domnívala se, že jako odměna by mohlo stačit čtyřicet tisíc wonů v hotovosti, které v peněžence má. Konečně se ozvalo hlášení, že vlak bude zastavovat ve stanici Čchonan. Strčila si mobil do tašky a vstala.

Mobil se znovu rozezvučel zhruba ve chvíli, kdy vlak, kterým se vracela, míjel Suwon. Opakovala si slova písně „Thank You for the Music", jako by tím chtěla předcházet demenci, a letmým pohledem na displej zachytila, že volá stejné číslo jako předtím. Pokusila se potlačit neklid a přijala hovor.

„...to jsem já," ozval se mužův přiškrcený hlas.

Paní Jom se pokusila dodat svému hlasu důraz, jako kdyby mluvila s žákem, který se snaží vymlouvat. „Tak povídejte."

„No víte... paní. Jsem hladovej, tak..."

„Tak?"

„Nemoh bych si... v samoobsluze koupit... krabičku s obědem?"

V tom okamžiku paní Jom pocítila mírné vzrušení. Oslovení „paní" a výraz „krabička s obědem" způsobily, že najednou mluvila mnohem shovívavěji.

„Samozřejmě. Kupte si oběd. A taky něco k pití, jistě máte žízeň."

„D-děkuju.“

Ukončil hovor a během chvilky na telefonu pípla zpráva o provedené platbě. Byla to taková rychlost, jako by volal přímo od pokladny na prodejně. Když si představila, jak velký musel mít hlad, už o jeho identitě nepochybovala. Obyvatel Soulského nádraží, přítel holubů, bezdomovec. Když se na potvrzení o platbě podívala podrobněji, stálo tam: „GS velká obědová krabička baseballisty Čchanhoa Paka *Too Much Chan*, 4900 wonů“. Pití si nekoupil. Tak má v sobě přece trochu cti. Paní Jom zavrhla myšlenku, že někoho požádá, aby na setkání šel s ní, a rozhodla se, že to zvládne sama. Navzdory sedmdesátce a příznakům počínající demence stále ještě spoléhala na svůj um jednat s podřízenými. Vždyť celou dobu svého školního působení až do odchodu do penze se nikdy před nikým nesklánělа a dokázala sebevědomě čelit všem typům žáků.

Když dorazila na Soulské nádraží, hned objevila eskalátory vedoucí ke koleji, odkud jezdí vlaky na letiště. Jakmile po nich sjela, vpravo vepředu spatřila večerku GS. Před ní se hrbil muž s medvědím hlasem a nosem zabořeným v obědové krabičce. Čím blíž k němu byla, tím jasněji ho viděla a znovu se jí zmocnilo napětí. Muž s dlouhými vlasy slepenými jako třásně mopu měl na sobě tenkou sportovní bundu a bavlněné kalhoty tak špinavé, že nebylo poznat, zda jsou béžové nebo hnědé. Právě hůlkami s velkou pečlivostí vylovil z krabičky vídeňský párek a pochutnával si na něm. Bylo to

jasné. Je to bezdomovec. Paní Jom k němu odhodlaně zamířila.

A v tu chvíli se to stalo. K muži s obědovou krabičkou přiběhli tři jiní neznámí chlápci. Paní Jom se leknutím zastavila. Připomínali hyeny a byli to nepochybně také bezdomovci. Zmáčkli obědvajícího muže a ze všech sil se snažili něco mu vyrvat. Paní Jom se rozhlížela kolem sebe a nervózně podupávala. Ale kolemjdoucí to zřejmě považovali za běžnou bezdomoveckou půtku a jen tu a tam se někdo letmo ohlédl.

Muž upustil rozjedenou krabičku a schoulil se do klubíčka ve snaze se bránit. Ti tři ho ale škrtili, kroutili mu ruce, až se nakonec zmocnili toho, co chránil. Na okamžik se ten ukradený předmět mihl v zorném poli paní Jom, která vše sledovala jako na trní. Bylo to její růžové pouzdro!

Tři chlápci muže ještě několikrát nakopli, jako by ho chtěli odehnat, a měli se k odchodu. Paní Jom se roztřásly ruce i nohy a bezradně se svezla k zemi. V tu chvíli se muž vztyčil, jako by chtěl přejít do protiútoku, a plnou vahou svého těla skočil po chlápkovi, který držel pouzdro.

„Uáááááách!“

S divokým výkřikem ho chytil za nohu a povalil ho. Přitiskl ho k zemi a přitom se znovu zmocnil pouzdra, když vtom se na něj sesypali zbylí dva. V tom okamžiku se paní Jom zablýsklo v očích. Postavila se a rozběhla se směrem k nim. Na krku jí naběhla mohutná žíla.

„Mizerové jedni! Tak vy toho nenecháte!!“

Její křik a náhlý výpad je zarazil. Přiřítila se a taškou, kterou svírala v ruce, praštila toho nejbližšího přes hlavu. Bolestně se zkroutil, načež druzí dva vstali a začali couvat.

„Jsou to zloději! Ukradli mi peněženku! Tihle tady!"

Jakmile se lidé kvůli pronikavému křiku paní Jom začali zastavovat a projevovat zájem, chlápci se otočili a dali se na útěk. Na místě se krčil jen muž s pouzdrem pevně přitisknutým k hrudi. Přistoupila k němu.

„Jste v pořádku?"

Muž zvedl hlavu a vzhlédl k paní Jom. Víčko opuchlé po úderu, nos, z něhož vytékala směs krve a hlenu, ústa schována v hustých vousech. Vypadal jako zraněný pračlověk, co se právě vrátil z lovu. Pomalu se narovnal, jako by si až teď uvědomil, že útočníci jsou pryč. Paní Jom vytáhla kapesník a přidřepla si k němu.

V tu chvíli ji do chřípí praštil zatuchlý, odporný puch typický pro lidi bez domova. Zadržela dech a podala mu kapesník. Muž zavrtěl hlavou a utřel si nos do rukávu od bundy. Zlobila se sama na sebe, jelikož jí myslí probleskla obava, že mužova krev a nudle z nosu pouzdro potřísní.

„Opravdu vám nic není?"

Muž několikrát pokýval hlavou a pozorně se na ni zadíval. Pod jeho zkoumavým pohledem ji náhle přepadla obava, že udělala něco špatně, a pocítila silné nutkání co nejrychleji zmizet. Ano, je čas získat své pouzdro zpět.

„Moc vám děkuju, že jste se mi o něj postaral."

Muž pravou rukou uchopil pouzdro, které svíral v levém podpaží, a podal jí ho. Když po něm však paní Jom užuž sahala, stáhl ho opět k sobě. Zkoumavě pohlédl na překvapenou ženu a pouzdro otevřel.

„Co to děláte?“

„Jste… opravdu majitelka?“

„Samozřejmě. Právě proto, že jsem majitelka, tak o něm vím a jsem tu. Vy si snad nepamatujete, že jste se mnou před chvílí telefonoval?“

Jeho absurdní pochybnosti ji rozhořčily. Muž ale beze slova zašmátral v pouzdře, až našel peněženku. Vyndal z ní občanku a pozorně se na ni zadíval.

„Vaše rodný číslo je…?“

„Co? Vy si myslíte, že lžu?“

„No, musím mít jistotu. Dokud nález nevrátím majiteli… jsem za něj zodpovědej.“

„Vždyť je v té občance moje fotka. Tak mě s ní porovnejte.“

Zamrkal nateklým okem a několikrát se zkoumavě zahleděl střídavě na občanku a na paní Jom.

„Ta fotka… se mi nezdá moc podobná.“

Zmatená paní Jom bezděky mlaskla. Vlastně se ani nezlobila.

„Je už stará, moc stará, ta fotka,“ dodal muž.

Stará ta fotografie sice byla, ale zcela určitě vyobrazovala tvář paní Jom a ta se dala poznat.

Možná že měl muž problém se zrakem, což by odpovídalo jeho zdravotnímu stavu. Nebo že by opravdu tak zestárla?

„Ř-řekněte mi… rodný číslo.“

Ech. Paní Jom si krátce povzdechla a pomalu a zřetelně artikulovala: „Pět dva nula sedm dva pět-xxxxxx. Stačí?“

„S-správně. Musel jsem to ověřit… že jo?“

S pohledem dožadujícím se souhlasu vrátil občanku zpět do peněženky. Tu pak vložil do pouzdra a podal ho ženě. Paní Jom ho převzala. Jakmile měla pocit, že je konec zmatkům, zaplavila ji vůči muži vlna vděčnosti. Jak pouzdro bránil proti ostatním bezdomovcům navzdory napadení, jak pečlivě prověřoval, aby pouzdro vrátil pravému majiteli — tak by si nepočínal člověk bez značného smyslu pro zodpovědnost.

V tu chvíli se muž se zasténáním postavil. Paní Jom se také napřímila a spěšně z peněženky vytáhla čtyřicet tisíc wonů.

„Tady máte.“

Muž se zadíval na nabízené peníze a zdálo se, že váhá.

„No, jen si to vezměte.“

Místo toho, aby se natáhl po hotovosti, vsunul ruku do bundy a vytáhl z ní neidentifikovatelný chomáč papírových ubrousků. Utřel si do něj stále ještě krvácející nos. Pak se otočil a vykročil. Paní Jom s odměnou v ruce za ním rozpačitě hleděla. Potácel se nahrbený směrem k večerce, kde předtím obědval. Sehnul se. Rozběhla se za ním.

Skláněl se nad vysypanou obědovou krabičkou, na které si před chvílí pochutnával, a něco si sám pro sebe

mumlal. Ozval se povzdech. Paní Jom muže nějakou chvíli zezadu pozorovala, načež se sehnula a poklepala mu na záda. Otočil se. Tvářila se jako ve chvílích, kdy utěšovala nějakého sklíčeného studenta.

„Pane, pojďte na chvilku se mnou, ano?“

Když vyšli směrem k Západnímu nádraží, muž se zastavil. Připomínal divoké zvíře, které odmítá opustit náruč matky přírody a nechat se naložit do nákladáku přistavěného na asfaltové ploše. Paní Jom mu povzbudivě pokynula rukou. Konečně se jí podařilo dostat ho ven z nádražní budovy a společně pak kráčeli čtvrtí Karwol. Přizpůsobil se jejímu tempu a s odstupem několika kroků ji následoval. Spěšně prošla Karwolem a zamířila směrem ke čtvrti Čchongpcha. Byl konec podzimu a spadané plody jinanů dvojlaločných, které lemovaly ulice, čpěly podobně jako bezdomovec. Paní Jom přemýšlela, co ji tak náhle přimělo k tomu, že sem muže přivedla.

Chtěla se mu nějak odvděčit, když si odmítl vzít nálezné. Chtěla se odvděčit člověku, který tak urputně střežil její pouzdro, ale chtěla také podpořit někoho, kdo se zachoval správně navzdory tomu, že je bezdomovec. Faktem bylo, že se i teď projevil její hluboce zakořeněný smysl pro zpětnou vazbu vůči chování žáků, jejž si vypěstovala během let za katedrou. A navíc byla paní Jom celý život křesťankou, a když viděla, jak příkladně se bezdomovec zachoval jako první, chtěla se i ona pro něho stát takovým milosrdným samaritánem.

Po nějakých patnácti minutách chůze se dostali za Západní nádraží, kde zmizely omšelé uličky a před očima se jim vynořila budova velikého kostela. Stál před dívčí univerzitou, takže je míjela spousta švitořících studentek oblečených v džínách a lehkých bundách. Nedaleko se tvořila fronta před bufetem, který se proslavil díky jakési televizní reportáži. Paní Jom se ohlédla a spatřila, jak se muž rozhlíží, plně zabraný do pozorování pouličního života. Někteří lidé se jim vyhýbali. Zajímalo ji a současně znepokojovalo, co si o nich lidé asi myslí. Ve čtvrti Čchongpcha totiž žila. A zároveň tu provozovala i malou večerku.

Zabočila směrem k dívčí univerzitě Sukmjong. Muž se jí držel jako klíště. Minuli dvě tři uličky, až došli na křižovatku ve tvaru písmene T. Na jejím rohu stál obchod. Nevelký podnik patřící paní Jom, kde mohla muži znovu nabídnout obědovou krabičku. Otevřela dveře a rukou mu naznačila, aby ji následoval dovnitř. Chvilku zaváhal a pak vešel.

„Pojďte dál. Á, to jste vy?“ pozdravila brigádnice Sihjon paní Jom s úsměvem a odložila mobil. Paní Jom jí úsměv oplatila, když vtom si všimla, že se Sihjonin výraz změnil ve zděšení.

„To nic, to je zákazník.“

Po těch slovech se obličej brigádnice, která na muže neustále zírala, ještě více zkřivil. Paní Jom si pomyslela, že děvčeti zbývá do dospělosti pořádný kus cesty, popadla muže za paži a táhla ho k regálu, kde měli krabičky s hotovými jídly. Ten měl buď vytříbený smysl

pro odhad situace, nebo jednal zcela bezmyšlenkovitě, ale tiše ji následoval.

„Vyberte si, kterou chcete. Na co máte chuť."

„Co?"

„Ten obchod patří mně, takže se na nic neohlížejte a berte cokoli."

„Tak teda... hm... ech?"

Muž, který předtím tolik toužil po jídle, tam najednou stál celý zaražený s pusou dokořán.

„Copak? Nemáte na nic chuť?"

„Krabičku... s Čhanhoem Pakem... tu nemáte?"

„My nejsme večerka GS. Obědovou krabičku s Čhanhoem Pakem prodávají jen tam. Tady ale také máme spoustu výborných věcí. Zkuste si vybrat."

„...ale obědový krabičky s Čhanhoem Pakem jsou moc dobrý..."

Paní Jom, užaslá nad tím, jak muž dokola mele o zboží z konkurenčního obchodu, vybrala tu největší obědovou krabičku a strčila mu ji do ruky.

„Vezměte si tuhle. Jmenuje se ‚Královská hostina'. Je výtečná, protože obsahuje spoustu příloh."

Muž s krabičkou v ruce přílohy poctivě spočítal. Bylo jich dvanáct. To je snad pro bezdomovce slavnostní tabule, ty chlape jeden, pomyslela si paní Jom, když se dívala na muže, jak krabičku důkladně zkoumá. Asi už si vše prohlédl, protože k ní zdvihl hlavu a lehce se uklonil. Pak vyšel z obchodu a zamířil k venkovnímu stolku, jako by to bylo jeho vyhrazené místo.

Venkovní zelený plastový stůl se rázem stal jeho malým jídelním stolkem. Odklopil víko krabičky, jako by odkrýval nějaký poklad, blaženě rozlomil dřevěné hůlky a vložil si do úst sousto rýže. Paní Jom pozorně sledovala každý jeho pohyb. Potom se otočila, vzala kelímek s instantní polévkou ze sójové pasty a položila ho na pokladnu. Sihjon hned pochopila a naskenovala kód. Paní Jom přelila polévkovou směs horkou vodou, popadla lžíci a hůlky a vyšla ven.

„Tady máte. Vždycky je to lepší s polévkou."

Muž se střídavě zadíval na paní Jom a na polévku, kterou před něj položila. Pak sáhl po kelímku a zhluboka se napil polévkové vody dřív, než mu stačila podat lžíci a hůlky. Když vysrkal asi polovinu polévky, jako by úplně zapomněl na horkost, pokýval hlavou a znovu se chopil hůlek.

Paní Jom se mezitím vrátila z obchůdku s vodou natočenou v papírovém kelímku. Položila ho před muže a potom se posadila naproti němu. Dívala se, jak jí. Vypadal jako medvěd vyžírající sud medu, jako když se poprvé nacpává po probuzení ze zimního spánku nebo si naopak zkouší udělat zásoby živin těsně před ním. Bezdomovec si asi těžko může dovolit tři jídla denně, tak jak to, že je takový urostlý? Možná je oplácaný bezdomovec podobný jev jako vysoká míra obezity mezi sociálně slabou populací. Nebo prostě jí moc hltavě.

„Jezte pomalu. Nikdo vám to nesní."

Muž k ní vzhlédl. Po bradě mu stékala omáčka z restovaného *kimčchi*. Jeho pohled již nebyl tak ostražitý jako před chvílí a ve tváři měl krotký výraz.

„Je to moc… dobrý.“

Pohlédl na víko krabice položené vedle a dodal: „Fakt, s-samý lahůdky…“

Místo aby dokončil větu, lehce se uklonil, znovu zvedl misku s polévkou a napil se. Z toho, jak klidně si teď počínal, se zdálo, že se po jídle trochu vzpamatoval. Paní Jom se dívala, jak hůlkami nabírá zbylé smažené rybí koláčky, a zmocnil se jí zvláštní pocit uspokojení. V jeho urputné snaze vyzobat poslední koláčky totiž spatřila něco jako krásu lidského bytí.

„Až budete mít příště hlad, přijďte sem. Kdykoli.“

Hůlky v jeho ruce se zastavily, muž vykulil oči a upřeně se na ni zadíval.

„Řeknu to i brigádníkům. Nemusíte nic platit, jen se najíst a jít.“

„Myslíte tím takový to v-vyřazený zboží, že jo?“

„Ne, myslím tím normální čerstvé jídlo. Proč byste měl jíst něco starého?“

„Brigádníci… jeděj to, co už se musí zlikvidovat. Pro mě by to bylo… skvělý.“

„V mém obchůdku nikdo potraviny určené k likvidaci nejí. Ani brigádníci, ani vy. Takže se vždycky pořádně nadlábnete, já jim to řeknu.“

Muž byl chvíli zmatený, pak se ale znovu lehce uklonil a zabral se do nabírání dalšího kousku rybího koláčku. Teprve teď mu paní Jom podala lžíci a hůlky, které

přinesla už předtím. Když si je od ní vzal, na chvíli se zarazil, jako kdyby si šimpanz prohlížel mobil. Potom ale, stejně jako člověk ani po čase nezapomene jezdit na kole, když už se to jednou naučil, obratně sesbíral kousky rybích koláčků a labužnicky si je vložil do úst.

Jakmile muž vyprázdnil krabičku do posledního drobtu, vzhlédl od ní k paní Jom.

„Bylo to… výborný. Děkuju."

„No, to spíš já vám děkuju, že jste mi tak ohlídal to moje pouzdro."

„No… Původně vám ho sebrali ti dva."

„Ti dva?"

„Jo… Vynadal jsem jim a vzal jim ji… tu peněženku."

„Chcete říct, že jste to pouzdro záměrně vzal těm, co mi ho ukradli? Abyste mi ho vrátil?"

Muž pokýval hlavou a napil se vody z papírového kelímku, který mu předtím paní Jom přinesla.

„Když jsou dva… tak to zvládnu. Tři… to už je horší. Příště si to s nima ještě vyřídím… s tamtěma."

Muž domluvil. Možná si znovu vybavil situaci ze Soulského nádraží a opět ho popadl vztek, protože zaskřípal žlutými zuby. Chilli koření, které na nich ulpělo, přimělo paní Jom se zamračit, ale z toho, jak se prsil svou silou, čišela chuť k životu, což její nevoli obměkčilo.

Muž dopil zbytek vody a rozhlédl se kolem.

„Kde… kde to vůbec jsme?"

„Tady? To je čtvrť Čchongpcha. Zelený vrch."

„Zelenej… vrch… To je pěkný."

Koutky úst v mužově hustém vousu zacukaly v úsměvu. Vzal prázdnou krabičku a kelímek od polévky, vstal a s naprostou samozřejmostí vše vyhodil do popelnic na tříděný odpad. Pak se vrátil k paní Jom, znovu vytáhl z kapsy chomáč ubrousků a utřel si do něj bradu. Rozloučil se s ní hlubokou úklonou a otočil se k obchodu zády.

Paní Jom se za ním chvíli dívala, jak kráčí směrem k Soulskému nádraží jako zaměstnanec končící směnu, a pak vešla do večerky. Sihjon se jí okamžitě začala zvědavě vyptávat. Paní Jom jí vše vypověděla od okamžiku, kdy ve vlaku zjistila, že jí chybí pouzdro, až doteď. Sihjon ji poslouchala se střídavým úžasem i starostlivostí a každou chvilku jí uklouzlo tiché: „Jejda."

„Zajímavý člověk. Má takové slušné chování, nechce se mi věřit, že je bezdomovec."

„Mně se zdá, že bezdomovec je. Koukněte se, jestli vám z peněženky něco nezmizelo."

Paní Jom otevřela pouzdro a nakoukla dovnitř. Všechno bylo na svém místě. S úsměvem se naklonila k Sihjon, jako by říkala, ať se podívá. Pak náhle vytáhla z peněženky občanku a ukázala ji brigádnici.

„Vypadám na ní jinak?"

„Ne, proč? Když pominu těch pár šedivých vlasů, vůbec nevypadáte staře."

Paní Jom se zkoumavě zahleděla na průkazovou fotografii. Rozhodně na ní vypadala dost odlišně než v současnosti.

„Je to sice k vzteku, ale měl pravdu."

„Cože?"

„Ty jsi moc slušná, Sihjon, bereš na mě ohledy."

Pak jí paní Jom řekla, že jestli se ten urostlý bezdomovec zastaví pro oběd, ať mu ho dá a ať to taky vyřídí všem ostatním brigádníkům. Sihjon se sice tvářila nespokojeně, ale začala předávat instrukce paní Jom do skupinového chatu. Paní Jom se se spokojeným výrazem rozhlédla po obchůdku. Po chvíli ji však dobrá nálada opustila. Nevybavil se jí totiž jediný zákazník, který by do obchodu vstoupil za celou dobu, co bezdomovec obědval. Znovu se jí zmocnil hořký pocit, zda opravdu není dementní. Navzdory těmto myšlenkám se k ní ale dnes někdo hezky zachoval a i ona mohla projevit svou štědrost. Dost na to, aby se rozhodla dnešek považovat za prima den.

„Takže vy nejedete do Pusanu?"

„A jéje, tak to vidíš, jaká jsem popleta."

Do večera zbývalo ještě dost času. Musí dorazit do Pusanu, i kdyby to mělo být pozdě v noci. Její starší sestřenice má pohřeb, a když už v Pusanu bude, pár dní se zdrží.

Uložila si pouzdro pečlivě do tašky a zamířila zpět na Soulské nádraží.

Když se paní Jom po pěti dnech z Pusanu vrátila, zastavila se v obchůdku. Sihjon právě markovala nákup nějakému páru, takže ji pozdravila jen očima. Jakmile však zákazníci odešli, odlepila se od pokladny a zamířila k paní Jom. Poté co si vyměnily pár informací, jak se kdo měl a že se po dobu nepřítomnosti paní Jom

v obchůdku nic mimořádného nestalo, přistoupila těsně ke své zaměstnavatelce, a jako by na tuhle chvíli čekala, spustila.

„Paní šéfová, chodil sem každej den. Ani jednou nevynechal."

„Ale o kom to mluvíš? Aha, ten bezdomovec?"

„Jo. Každej den přišel, když jsem tu byla já, spořádal jednu obědovou krabičku a zase šel."

„Takže během směn ostatních brigádníků nechodil?"

„Ne, jen když jsem tu byla já."

„Nezamiloval se do tebe náhodou?"

Sihjon se na škodolibou otázku paní Jom zatvářila pohoršeně a šlehla po ní očima. Paní Jom se usmála a přešla její rozmrzelost se slovy, že to byl jen žert.

„Když o tom teď přemýšlím, chodil v mým čase, protože se snažil přijít na osmou, kdy likvidujeme potraviny."

„Co? Neříkala jsem, ať mu dáváte čerstvé?"

„Říkala. Ale i když jsem ho k tomu vybízela, pokaždý tvrdohlavě trval na tom, že si vezme něco vyřazenýho."

„Já mu ale slíbila, že mu budu dávat čerstvé… Vypadám jako nevděčnice."

„Není to lehký, paní šéfová, věřte mi. On si totiž stoupne před pult a mele si to svý. A smrdí. Je to, jako by nám na prodejně leželo lejno. Někteří zákazníci se dokonce otočili ve dveřích, sotva vešli, když ho viděli u pultu. Co jsem s tím mohla dělat? Když jsem se ho chtěla co nejrychlejc zbavit, bylo nejlepší dát mu, co chtěl, a šup šup ho vypakovat. A pak ještě pořádně vyvětrat."

„No, tak dobře."

„Podle mě to má všechno jasně promyšlený. Nechápu, jak to ví, ale pokaždý se tu zjeví jako duch přesně v době, kdy likvidujeme obědový krabičky."

„Je to slušný člověk. Myslela jsem si to."

„Včera jsem si ale dělala starosti, jestli třeba není nemocnej, protože se trochu zpozdil."

Když paní Jom viděla, jak si Sihjon s ustaraným výrazem přejela jazykem po rtech, mimoděk se pousmála. Při pohledu na vysokou, ale vyhublou dobráckou Sihjon se jí vždycky vybavil reklamní nafukovací paňáca klátící se ve větru před obchody.

„Sihjon, ty jsi tak hodná, že nevím, jak si v tomhle světě poradíš."

„No a co vy, paní šéfová? Takovej naivní nápad, dávat každej den bezdomovci jídlo… Co byste dělala, kdyby si jednoho dne přitáhl celou partu kumpánů?" vrátila jí to Sihjon. A co by ne. Však ani nafukovací panák se jen tak nedá.

„Takový on není."

„Tss. Jak to můžete vědět?"

„Mám na lidi čuch. Díky němu jsem si vybrala i tebe a zaměstnala tě."

„No jo. Vy se vyznáte."

Byla to vždycky zábava, tyhle půtky se Sihjon, protože jí tak trochu nahrazovala nejmladší dceru, kterou neměla. Přála jí úspěch v úřednických zkouškách, aby odsud mohla hrdě vyplout do života, ale zároveň ji přepadl pocit smutku, kdykoli pomyslela na to, že tady v obchůdku jednou nebude.

Cink! Se zvukem zvonku do krámku vstoupila zákaznice. Sihjon ji pozdravila a vrátila se zpět za pult. Paní Jom se rozhlédla po večerce a důkladně prozkoumala zbylé obědové krabičky. Rozhodla se, že se sem někdy znovu staví v době jejich vyřazování, aby alespoň zjistila, jak se ten bezdomovec jmenuje.

Tu noc paní Jom, která usnula u televize, probudil telefon. Podívala se na displej. Volající byl „syn" a právě minula půlnoc. Kombinace těchto dvou faktů způsobila, že hovor přijala s velmi nepříjemným pocitem v žaludku. Podle očekávání se ze sluchátka ozval opilý hlas. Nevěděl, že byla v Pusanu, nevěděl, že má zítra narozeniny. I tak ale říkal, že ji má rád, a prý ho mrzí, že se o ni nedokáže postarat jako vzorný syn. Na závěr opakujícího se repertoáru přišla ještě obligátní otázka na „stav obchodu". Paní Jom ho odbyla slovy, že to není jeho starost. Synova odpověď zněla jako vždy. Vedl nereálné řeči o tom, že když matka tu nevýdělečnou večerku pustí, on získá kapitál pro svoje podnikání a ona si bude moci žít víc v klidu a pohodlí. Paní Jom už to dál nevydržela a důrazně vyštěkla:

„Minsiku, neměl by ses snažit podvést vlastní rodinu."

„Mami, proč mi nevěříš? Tohle si vážně myslíš o vlastním synovi?"

„Podívej, jako člověk, který celý život učil dějepis, ti to řeknu jednoduše. Státy i lidé se hodnotí podle toho, jakou mají minulost. Zkus si vzpomenout, co všechno jsi už provedl. Copak bys sám sobě věřil?"

„Ach jo, mami, jsem opuštěnej. Proč se ode mě ty i ségra odvracíte? Co jste to proboha za rodinu?“

„Jestli chceš dělat opilecké scény, tak zavěs.“

„Ma–“

Paní Jom típla telefon a zamířila do kuchyně. Měla pocit, jako by někdo hodil její srdce na pánev s rozpáleným olejem. Sykot, prskání a škvíření, bolest zaplavila celé její nitro. Otevřela ledničku, vytáhla plechovku piva a hltavě se napila. Lokala, jako by ten žár v srdci, tu strašlivou bolest chtěla uhasit. Vtom jí ale zaskočilo, až se dávivě rozkašlala. Přišla si najednou trapně, že pije, aby zapomněla na ožralecké bláboly svého syna.

Opravdu nevěděla, co má dělat.

Myslela si o sobě, že až dosud vedla svůj život bez obtíží, s jasným úsudkem a rozhodností. Ale problémy vlastního dítěte její vnitřní rovnováhu narušily. Dejme tomu, že by večerku zavřela — ať už by tím napomohla synovu podnikání, nebo podvodu — a přišla by o všechny peníze. Co by asi bylo dál? Zbyly by jí jen tyhle dva pokoje ve třetím patře dvacet let starého vybledlého viladomu stojícího na kopci ve čtvrti Čchongpcha Třeba ale syn přestane se svými excesy, teprve až ji zbaví i jejího posledního útočiště.

Nerada si to připouštěla, ale syn byl budižkničemu a napůl podvodník. Snacha to asi zjistila, tak se s ním ani ne po dvou letech od svatby rychle rozvedla. Tenkrát se na ni kvůli jejímu nekompromisnímu rozhodnutí zlobila, ale… nakonec musela uznat, že vinu na tom měl převážně její syn. Během tří let po rozvodu

utratil všechny zbylé peníze a stala se z něj troska. A co dělá ona, jeho matka, jediný člověk, který by mu mohl pomoci? Proč si dokáže dělat starosti o jídlo bezdomovce ze Soulského nádraží, ale o svého zbloudilého syna alkoholika se postarat nezvládne?

Dopila pivo a začala se u jídelního stolku modlit. Modlitba a naléhavé prosby byly to jediné, co mohla dělat.

Narozeniny strávila paní Jom se svou dcerou, zetěm a milovanou vnučkou Čunhi. Dceřina rodina za ní tentokrát nepřijela do Čchongpcha, ale pozvali ji do restaurace specializované na pokrmy z hovězího masa. Byla umístěna v jedné z budov nedaleko jejich bydliště, ve které se nacházely jak obytné, tak komerční prostory. Čtvrti Ičchon a Čchongpcha ve východní části Soulu sice ležely ve stejné městské části Jongsan, ale bytový komplex High Eco Village, ve kterém žila dcera, a viladům paní Jom byly nebe a dudy. Jongsan se v poslední době stal oblastí, kde se ceny nemovitostí pohybovaly nejvýše hned za třemi městskými částmi na Kangnamu, ale Čchongpcha byla i nadále čtvrtí obyčejných lidí, kde se na vršku tísnily viladomky a studentské ubytovny. Dcera se zetěm sice stále tvrdili, že skutečným majitelem jejich bydlení je banka, přesto ale usilovně spořili, aby se mohli v době, kdy bude Čunhi přecházet na druhý stupeň, pustit do boje o nějaký lukrativní pozemek na Kangnamu. Paní Jom si někdy kladla otázku, zda dravá a ambiciózní správa financí

a domácnosti, která se tolik lišila od jejích vlastních konzervativních ekonomických názorů, je zásluhou schopností její dcery, nebo talentu jejího zetě, ale nakonec pochopila, že ti dva fungují synergicky. Dcera se jí po svatbě postupně vzdalovala a zeť naopak přibližoval. Naštěstí si manželé spolu dobře sedli a nehádali se a nerozváděli jako v synově případě, takže jí přinejmenším působili méně starostí. Přesto cítila, že její vztah s dcerou, ve kterém se změnila témata i tón každého jejich rozhovoru i všechno ostatní, bude v době jejich stěhování z Jongsanu na Kangnam vzdálen přinejmenším tak, jak jsou od sebe vzdálené ty dvě čtvrti, možná ještě víc.

No a v téhle konstelaci prémiové korejské hovězí! Vzali ji do drahé vyhlášené restaurace, mamka má přece narozeniny, tchyně slaví… Upřímně víc než pohnutí to v ní vyvolávalo pocit závazku. Do té doby pokaždé pořešili její narozeniny v jednom podniku specializujícím se na vepřová žebra nedaleko dívčí univerzity Sukmjong. Paní Jom, která seděla celá nesvá, pohlédla na vnučku a ve tváři se jí mihl úsměv. Čunhi, zabraná na smartphonu do sledování youtube, si babiččina pohledu ani nevšimla, ale paní Jom i tak pocítila uspokojení. Zeť a dcera si povídali po svém o nějakých finančních produktech, o spořicím typu, o garantovaném typu. Paní Jom tomu vůbec nerozuměla. Jen si přála, aby už přinesli jídlo a ona se mohla soustředit jen na něj. Dneska má narozeniny, pomyslela si, a ona je jediná, kdo má právo si je užít.

Konečně jídlo přinesli. Paní Jom si dávala pozor, aby sousta masa, která jí zeť opékal, vložila bez nehody do úst. Dcera se starala o Čunhi a zeť pilně griloval další kousky hovězího. Nakonec jí dcera nalila pivo a připili si. Pak promluvila, jako by na tuhle chvíli čekala.

„Mami, Čunhi se rozhodla chodit na kroužek taekwonda."

„Holka a na taekwondo…"

„Proč to říkáš zrovna ty, když ses ho sama učila? Co má společnýho taekwondo s tím, jestli je někdo kluk nebo holka? Čunhi nedávno nějakej kluk zmlátil. Ona sama s tím přišla jako první, že se chce taekwondo naučit, aby se takovejm drzejm hajzlíkům dokázala postavit."

Dcera měla pravdu. Paní Jom se zastyděla za své zastaralé uvažování a rysy jí ztuhly. Zatímco zeť opatrně sledoval situaci, dcera do sebe obrátila sklenici piva. Paní Jom se rychle otočila k Čunhi a její výraz zjihl.

„Čunhi, tak ty se chceš učit taekwondo?"

„Jo," odvětila Čunhi, aniž zvedla oči od mobilu.

„Takže, mami, POSLOUCHEJ. Jedna dobrá škola taekwonda je prej v tvojí čtvrti. Slyšela jsem, že tam mají opravdu schopnýho mistra, kterej má zkušenosti jako člen širší reprezentace, je mladej a má dobrej přístup… Na našem Tongčchon Mom Cafe se o něm hodně mluví."

„Tongčchon Mom Cafe?"

„Jo, to je taková chatovací skupina matek z Ičchonu. Na internetu, víš?"

„A není ten mistr blázen? Proč se nepřestěhuje do nějaké tělocvičny v Ičchonu, kde to vynáší? K čemu to je, zahrabat se v nějaké uličce na Čchongpcha?“

„No, on by rád. Ale to víš, tady je to dost drahý. Každopádně nemůžem čekat, až se sem přemístí. Rádi bysme tam Čunhi poslali hned, takže se zdá, že budeme potřebovat tvoji pomoc, mami.“

Mimořádně jemné hovězí jako by paní Jom najednou vázlo mezi zuby a nedalo se dobře žvýkat. Neměla samozřejmě nic proti času strávenému s Čunhi, ale vadilo jí, že ji postavili před hotovou věc.

Dcera si přála, aby se paní Jom o Čunhi postarala ve dvouhodinové časové prodlevě mezi taekwondem a hodinou houslí. Navíc měla vnučku na housle ještě dovézt běžným městským autobusem, protože kyvadlovou dopravou byla cesta k hudebce dost složitá. Pro důchodkyni a babičku, která navíc nevypadá, že by měla nějaký pevný program, není přeci nic těžkého věnovat se zhruba dvě hodiny své vnučce. Jenže paní Jom program měla. Musí čas od času kontrolovat obchod, věnovat se charitativním aktivitám v kostele a každý den také přepisovat anglická slovíčka jako prevenci proti demenci. Je jasné, že když se její denní plány překryjí s programem dcery nebo vnučky, odsunou se až na druhé místo.

Paní Jom nezbývalo než se dceřině požadavku podvolit. Souhlasila, aniž padla jakákoli zmínka o odměně za takovou službu. Věřila, že dcera se zetěm se o to postarají dle svého uvážení.